

Uindskrænket virtuositet

Klassisk. Den danske duo Inviolata begejstrede torsdag aften med et forbløffende inderligt sammenspil i Verchen Klosterkirke.

Af Michael Baumgartl, Nordkurier 24-07-2010

Verchen. Klostertouren er en af de mindre koncertrækker, som hører under dette års program for Festspiele Mecklenburg-Vorpommern. Her bliver publikum ført ind bag stolte, gamle mure, hvis historie og arkitektoniske skønhed kun få kender til.

Den sakrale og ærværdige aura, som sådanne gamle klosterbygninger udstråler, står i spændende kontrast til festivalprogrammet, hvor unge musikeres usædvanlige musikalske ideer overrasker og fængsler publikum.

Sådan et indtryk efterlod koncerten med Inviolata torsdag aften i St. Marien zu Verchen Klosterkirke ved Kummerower See. Hvem kunne vide, at kirken fra år 1269 besidder Mecklenburgs ældste glasmalerier? Og hvem kunne vide – før man havde hørt Inviolata - at bratsch og accordeon ville klinge så godt sammen? I 2007 dannede bratschisten Asbjørn Nørgaard og accordeonisten Andreas Borregaard duoen Inviolata, for sammen at gå nye, musikalske veje. I den forbindelse må det siges, at navnet Inviolata – som på italiensk betyder ”uberørt” – er en smule vildledende, for de to virtuoser lader på ingen måde nogen musik ”uberørt”.

Selv hos Paul Hindemith, som også skrev for usædvanlige instrumenter og besætninger, finder man ingen værker for bratsch og accordeon. Således har de to musikere bearbejdet sonaten for bratsch og klaver opus 11/4 for deres egen besætning. Dette lider værket imidlertid ikke under, for det lader til, at intet er umuligt for de to virtuose musikere.

Med lethed førte Nørgaard de mange figurationer helt op i de høje registre på bratschen. Men først og fremmest var det dog fascinerende, hvorledes Borregaard overførte klaverets mange typiske akkordpassager og arpeggioer til sit instrument, og således lod højre såvel som venstre hånds fingre hvirvle henover knapperne i en rasende fart. Dertil kom at duoen spillede sonaten såvel som deres bearbejdning af Manuel de Fallas ”Siete Canciones” og Benjamin Brittens ”Lachrymæ” udenad!

Foruden virtuositeten var sammensmeltningen af de to instrumenters klangfarver forbløffende. I J.S. Bachs Gambesonate i G-dur - naturligvis også i egen bearbejdning - blev det klanglige forhold mellem stemmerne bibeholdt. Gambestemmen førte ofte bratschen ned i det dybeste register med varm, fyldig tone, mens accordeonet imidlertid mere mindede om et orgels klang; særligt i de langsomme tempi, hvor det nærmest lød som den sonore, fyldige sekstenfods pedalklang.

I Niels Rosing-Schows Alliage II, som er komponeret til Inviolata, bevæger instrumenterne sig derimod hovedsagligt i de højere registre og indgår således i en tæt klanglig symbiose, hvoraf der opstår et net af tætomslyngede melodiske linjer, hvis enkelte dele man ikke kan skelne fra hinanden.

Med Alliage, som på fransk betyder legering af metaller, mener komponisten vel præcis denne klanglige sammensmeltning, som disse to egentlig helt forskellige instrumenter opnår i kraft af forbløffende, inderligt sammenspil.

Dette lykkedes i en sådan grad for de to musikere, at det følte som om de sansede musikken i et fælles åndedræt.